Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: ”O.T.”, i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150594176/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

læse Navnet, læse dette O og T; men han sagde ikke *Otto Thostrup*, han sagde et Navn, som dræbte min Barndoms Lykke, gjorde mig for altid ulykkelig!«

»Det var en skrækkelig Dag!« sagde *Rosalie*. »Du kom og fordrede Forklaring af mig; Bedstefader gav Dig den, og Du var ikke længer den *Otto*, vi før havde hos os. Men hvorfor tale derom? Du er god og klog, ædel og uskyldig! saml ikke Sorg i dit Hjerte fra en Tid, der er forbigangen, glemt, som den skal være det for Dig!«

»Men *Heinrich* lever endnu!« sagde *Otto*, »jeg har mødt ham, talt med ham; det var, som om al Besindighed forlod mig.«

»Hvor og naar?« spurgte *Rosalie*.

Da fortalte *Otto* om sin Vandring med *Vilhelm* i Dyrehaven, om Taskenspilleren der, i hvem han gjenkjendte *Heinrich*. »Jeg løsrev mig fra mine Venner, vandrede alene om i Skoven den hele Nat. O *Rosalie*, jeg tænkte paa Døden, paa Døden saaledes, som en Christen ikke bør det. En smuk Morgen fulgte paa, jeg gik ved Søen, som jeg elsker, som jeg her saa ofte boltrede mig i – Siden hiin Forklaring var lagt i Navnetrækket paa min Skulder, der mindede mig om min ulykkelige Fødsel, havde jeg aldrig blottet den for Nogen. O, jeg har skuret den til Blods med en Muursteen! Bogstaverne ere borte og dog synes jeg at see dem i det dybe Ar. Et Kainsmærke staaer der endnu. Hiin Morgen fik jeg Lyst til at gaae i Vandet. De friske Strømme gjød Liv igjen i min Sjæl. Da kom *Vilhelm* og flere Bekjendte just til, de kaldte paa mig, de toge mine Klæder; mit Blod kom i Bevægelse; hele min Ulykke, der denne Nat havde rørt sig i min Sjæl, opfyldte mig igjen, det var, som om de to udslettede Bogstaver vilde glide frem i Mærket paa min Skulder og udtale min Smertes Hemmelighed! Livslede opfyldte mig. Jeg veed ikke, hvad jeg tilraabte dem, men det var mig, som maatte jeg svømme ud i Strømmen og aldrig vende tilbage. Jeg svømmede til det blev Nat for mine Øine. Jeg sank, *Vilhelm* reddede mig! aldrig siden have vi talt om denne Time. O, *Rosalie!* jeg har i mange Tider ikke kunnet udtale min Sjæl, som for Dig i dette Øieblik! det er ei at have en Ven, naar man ei kan sige ham sin hele Tanke. Ingen har jeg kunnet sige den, uden Dig, som alt veed den. Jeg lider som en Forbryder, og er dog uskyldig, som den Grimme og Forvoxne er uskyldig i sin Styghed!«

»Jeg har ikke dine Kundskaber, *Otto!*« sagde *Rosalie*, og trykkede hans Haand, »har aldrig besiddet dit lyse Hoved, men jeg har, hvad